

Категорія справи № 2-10218/11: Цивільні справи; Позовне провадження; Спори про право власності та інші речові права.

Надіслано судом: не визначено. Зареєстровано: 28.10.2012. Оприлюднено: 29.10.2012.

Справа № 2-10218/11

Р І Ш Е Н Н Я

іменем України

"15" лютого 2012 р. Шевченківський районний суд м. Києва у складі:

головуючого судді	Юзькової О.Л.
при секретарі	Іовенко М.В.

розглянувши у відкритому судовому засіданні у залі суду в м. Києві справу за позовом Релігійної громади Української Православної Церкви Десятинний Храм Різдва Пресвятої Богородиці у Шевченківському районі м. Києва до ОСОБА_1, треті особи: Національний музей історії України, Київська міська Рада про визнання права власності,

ВСТАНОВИВ:

Представник позивача звернувся до суду з позовом про визнання права власності, мотивуючи свої вимоги наступним. Релігійна громада Української Православної Церкви Десятинний Храм Різдва Пресвятої Богородиці у Шевченківському районі м. Києва пройшла державну реєстрацію 11.02.2004 р., що підтверджується свідоцтвом про державну реєстрацію серії А01 № 794572 від 23.02.2011р. та внесена до єдиного Державного реєстру підприємств та організацій України. За організаційно-правовою формою є релігійною організацією, некомерційною, а за правовим статусом є юридичною особою. В 2005 році позивачем збудовано у АДРЕСА_1 -каплицю десятинного Храму Різдва Пресвятої Богородиці на земельній ділянці, що знаходиться у постійному користуванні Національного музею історії України. Будівництво каплиці відбулося на підставі Розпорядження Президента України від 17.09.2004 року № 217, згідно з яким, було передбачено спорудження пам'ятної каплиці церкви Богородиці (Десятинної). Місце розташування каплиці було погоджено із постійним землекористувачем -Національним музеєм історії України, а згоду на зведення каплиці було одержано від міністерства культури і мистецтв України та Державної служби охорони культурної спадщини. Розміщення каплиці було здійснено згідно з дозволами на право розміщення малої архітектурної форми (МАФ), виданих Шевченківською районною державною адміністрацією м. Києва відповідно. Земельна ділянка під розміщення каплиці (МАФ) була надана в тимчасове короткострокове користування на умовах оренди рішенням сесії Шевченківської районної у місті Києві Ради. У 2005 році каплиця була включена до генерального плану щодо розміщення цього об'єкту, а в липні 2007 року каплиця була освячена як церква. З моменту спорудження і по теперішній час каплиця використовується для проведення богослужіння за участю громади, парафіян та паломників. На протязі 2011 року Релігійна громада Української Православної Церкви Десятинний Храм Різдва Пресвятої Богородиці у Шевченківському районі м. Києва неодноразово одержувала листи, в яких відповідач ОСОБА_1 претендувала на власність спорудженої каплиці з посиланням на те, що вона особисто фінансувала її будівництво. За таких обставин, позивач просив суд визнати право власності на каплицю -Десятинного Храму Різдва Пресвятої Богородиці, яка розташована по АДРЕСА_1.

В подальшому представник позивача просив суд визнати за релігійною громадою право власності на малу архітектурну форму - каплицю церкву Десятинного Храму Пресвятої Богородиці, яка складається з трьох зблокованих кіосків по 20 кв. метрів кожний, загальною площею 60 кв. метрів, що розташована по АДРЕСА_1.

У судовому засіданні представник позивача вимоги підтримав в повному обсязі, просив задовольнити з підстав зазначених в позові.

Представник відповідача позовні вимоги визнав повністю та просив задовольнити позов мотивуючи тим, що Відповідачу ОСОБА_1 наприкінці серпня 2011 року, після відкриття провадження у справі, були повернуті грошові кошти, які відповідач передавав на будівництво каплиці.

Представник третьої особи - Національного музею історії України підтвердив факт зведення та розміщення каплиці церкви по АДРЕСА_1 у 2005 році на земельній ділянці, яка знаходиться у постійному користуванні музею на підставі Державного акту на право постійного користування землею. Розміщення каплиці відбулося з погодження землекористувача - музею. Представник третьої особи повідомив, що визнання права власності на каплицю за позивачем, не може вплинути на права або обов'язки музею та просив суд вирішити справу відповідно до вимог чинного законодавства.

Представник третьої особи - Київської міської ради проти задоволення позову заперечувала. Пояснила, що земельна ділянка по АДРЕСА_1, на якій споруджена каплиця, дійсно знаходиться у постійному користуванні Національного музею історії України, якому вона була надана згідно з рішенням сесії Київської міської ради. Проте позивач до теперішнього часу не повністю погодив зі всіма уповноваженими органами паспорт для встановлення та експлуатації МАФ пам'ятної каплиці по АДРЕСА_1 та не уклав договір оренди земельної ділянки, а відповідно, і не сплачує до бюджету належних платежів. Представник підтвердив, що наведені ним обставини не є правовою перешкодою для визнання права власності, а визнання права власності за позивачем не може вплинути на права або обов'язки Київської міської ради.

Суд, вислухавши пояснення представників сторін, третіх осіб, дослідивши матеріали справи, вважає, що позовна заява підлягає задоволенню, виходячи з наступного.

Положеннями ст. 15 ЦК України кожна особа має право на захист свого цивільного права у разі його порушення невизнання або оспорювання.

Судом встановлено, що в 2005 році Релігійна громада Української Православної Церкви Десятинний Храм Різдва Пресвятої Богородиці у Шевченківському районі м. Києва спорудила по АДРЕСА_1 каплицю церкви Богородиці (Десятинної).

Статтею 5 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», держава захищає права і законні інтереси релігійних організацій, хоча церква (релігійні організації) в Україні відокремлені від держави.

Як вбачається з Розпорядження Президента України «Про музеєфікацію залишків церкви Богородиці (Десятинної) в м. Києві» від 17.09.2004 року № 217/2004-рп, Київській міській державній адміністрації доручено за результатами наукових досліджень у встановленому порядку разом із Міністерством культури і мистецтв України і Державним комітетом України з будівництва та архітектури розглянути питання щодо спорудження пам'ятної каплиці церкви Богородиці (Десятинної).

Постійним користувачем земельною ділянкою площею 2.3225 гектарів, що розташована по АДРЕСА_1 є Національний музей історії України на підставі Державного акту на право постійного користування землею серії П-КВ № 004141 від 30.06.1999р., зареєстрованим в Книзі записів державних актів на право постійного користування землею за № 91-4-0025. Земельна ділянка надано у постійне користування для експлуатації та обслуговування будівель музею на АДРЕСА_1 відповідно до рішення III сесії XXIII скликання Київської міської Ради від 29.10.1998 р. № 22/123. Дані обставини не заперечується представниками сторін.

Спорудження каплиці відбулося за погодженням з Міністерством культури і мистецтв України, що підтверджується листом № 22-1574/17 від 09.03.2004 року, Державною службою охорони культурної спадщини від 22.03.2004р. та постійним землекористувачем - Національним музеєм історії України згідно відповідно до листа адресованому громаді Десятинного храму Різдва Пресвятої Богородиці № 183 від 15.04.2004 року.

Земельна ділянка під розміщення каплиці -малої архітектурної форми була надана в тимчасове короткострокове користування на умовах оренди рішенням № 342 XI сесії XXIV скликання Шевченківської районної у місті Києві ради від 22.04.2004 року.

Як вбачається з додатку № 1 до рішення XI сесії Шевченківської районної у м. Києві ради XXIV скликання від 22.04.2004 року № 342, позивачу було надано в тимчасове короткострокове користування на умовах оренди земельну ділянку для розташування МАФ -каплички у вигляді 3-х зблокованих кіосків площею по 20 кв. м кожний.

Відповідно до ч. 1 ст. 28 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», до малих архітектурних форм віднесені невеликі споруди декоративного, допоміжного чи іншого призначення, що використовується для покращення естетичного вигляду громадських місць і міських об'єктів, організації простору та доповнює композицію будинків, будівель, їх комплексів.

Державним класифікатором будівель та споруд ДК 018-2000, затвердженому наказом Держстандарту України від 17.08.2000р. № 507, надано визначення терміну будівля, їх перелік та класифікацію. Відповідно до даного класифікатора, мала архітектурна форма не відноситься до будівель, а відповідно не підлягає державній реєстрації прав.

Техніко-економічними показниками каплиці, передбаченими паспортом для встановлення та експлуатації МАФ пам'ятної каплиці по АДРЕСА_1 визначено, що каплиця є одноповерховою, загальною площею забудови 60,06 кв. м. Спорудження та розміщення каплиці зблокованої з трьох кіосків було здійснено згідно з дозволами на право розміщення малої архітектурної форми (МАФ) № 142, 143, 144 виданих Шевченківською районною державною адміністрацією м. Києва відповідно до протоколу № 14 від 29.04.2004 року.

Як вбачається з матеріалів справи, позивач є замовником паспорта для встановлення та експлуатації МАФ - пам'ятної каплиці по АДРЕСА_1 № 0026-ППП від 25.02.2005р.

Як вбачається з паспорта на встановлення МАФ його розміщення погоджувалося з головним державним санітарним лікарем Шевченківського району м. Києва, згідно з листом від 06.05.2004р. № 10970, а також погодження розташування каплиці з постійним землекористувачем Національним музеєм історії України.

Належність позивачу каплиці підтверджується також укладеними позивачем та акціонерною енергопостачальною компанією «Київенерго»договорів про тимчасове постачання електричної енергії № 3172077 від 29.12.2007р., № 3172077/1 від 26.04.2008р. та додаткової угоди від 24.06.2008р. до договору від 05.06.2008р. № 71851 про постачання електричної енергії.

Відповідно до приписів ч. 2 ст. 325 ЦК України фізичні та юридичні особи можуть бути власником будь -якого майна, за винятком окремих видів майна, які відповідно до закону не можуть їм належати.

У квітні-червні 2011 року відповідач ОСОБА_1 надіслала позивачу три письмові листа-вимоги в яких оспорує право власності на каплицю. Обґрунтовуючи свої вимоги відповідач посилався, що спорудження каплиці відбулося за її грошові кошти, а тому відповідач вважає, що право власності належить йому і пропонував позивачу передати каплицю у його власність.

На день розгляду справи, як пояснив представник відповідача, ОСОБА_1 визнає позов, оскільки грошові кошти витрачені нею на будівництво каплиці повернуті в повному обсязі.

Відповідно до ч. 1 ст. 392 ЦК України, власник майна може пред'явити позов про визнання його права власності, якщо право оспорується або не визнається іншою особою.

Приписами ч. 1 ст. 376 ЦК України встановлено, що житловий будинок, будівля, споруда, інше нерухоме майно, вважаються самочинним будівництвом, якщо вони збудовані або будуються на земельній ділянці, що не була відведена для цієї мети, або без належного дозволу чи належно затвердженого проекту, або з істотними порушеннями будівельних норм і правил.

В той же час згідно до ч. 1 ст. 375 ЦК України власник земельної ділянки має право зводити на ній будівлі та споруди, створювати закриті водойми, здійснювати перебудову, а також дозволяти будівництво на своїй ділянці іншим особам.

Якщо власник (користувач) земельної ділянки заперечує проти визнання права власності на нерухоме майно за особою, яка здійснила самочинне будівництво на його земельній ділянці, або якщо це порушує права інших осіб, майно підлягає знесенню особою, яка здійснила (здійснює) самочинне будівництво, або за її рахунок.

За встановлених судом обставин, зважаючи на те, що користувач земельної ділянки надав свою згоду на будівництво каплиці, беручи до уваги визнання ОСОБА_1 позовних вимог, а також зважаючи на те, що представником Київської міської ради не заперечується та обставина, що визнання за релігійною громадою права власності на майно не порушує прав інших осіб, за обставин, які підтверджують наявність необхідних дозволів для будівництва, суд вважає, що позовні вимоги Релігійної громади Української Православної Церкви Десятинний Храм Різдва Пресвятої Богородиці у Шевченківському районі м. Києва є законними і обґрунтованими та підлягають задоволенню.

На підставі вищевикладеного, керуючись ст.ст. 3,10,57,60,88,169,212-215 ЦПК України, ст.ст.15,375,376, 392 ЦК України, ч. 1 ст. 28 Закону України «Про регулювання містобудівної діяльності», ст. 5 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», суд -

ВИРІШИВ:

Позов задовольнити.

Визнати за Релігійною громадою Української Православної Церкви Десятинний Храм Різдва Пресвятої Богородиці у Шевченківському районі м. Києва право власності на малу архітектурну форму -калицю церкву Десятинного Храму Пресвятої Богородиці, яка складається з трьох зблокованих кіосків по 20 кв. метрів кожний, загальною площею 60 кв. метрів, що розташована по АДРЕСА_1.

Рішення може бути оскаржено до Апеляційного суду м. Києва шляхом подачі апеляційної скарги через Шевченківський районний суд м. Києва протягом десяти днів з дня проголошення рішення. Особи, які брали участь у справі, але не були присутні у судовому засіданні під час проголошення судового рішення, можуть подати апеляційну скаргу протягом десяти днів з дня отримання його копії.

Рішення набирає законної сили в разі закінчення вищезазначених строків або якщо його не скасовано після розгляду справи судом апеляційної інстанції.

Суддя: